

Мелодията се кършеше въ ситни стъпки; разкриляше се въ плавни движения, които Конярътъ правеше съ ржце, кога ги туряше на кръстъ, кога привежда глава къмъ земята или се завърташе около гайдара. И чрезъ тия движения, които се редѣха измѣрено, ала одухотворени съ страсть и преживѣвания; чрезъ това кършене, на кипри рамене, въ което личи плавностъ и мощъ; въ привеждането на главата, която зарѣе отъ възторгъ и вдъхновене; въ цѣлата му снага — изпълнена съ трепетъ и красота; въ лумналия пламъкъ на очитѣ му, които мъглятъ отъ ненаситно желание да се слѣе съ мелодията и да откъсне душа въ играта — той потръпна отъ жаръ, плесна ржце, подскочи, като че бѣ опаренъ отъ огънь; провикна се; пакъ плесна ржце и заклея по такта на гайдата . . . Клекне три пѣти; изправи се за мигъ; застане на едно мѣсто; пакъ плесне съ ржце, приклеке, удари съ едно колѣно земята, удари съ другото; пакъ скочи, вдигне рамене, извърта се на пета, изправи се на прѣсти и пакъ клекне съ свѣткавична бързина, съ страстни подвиквания; съ неуловима лекота . . .

Конярътъ играеше тъй както всѣкога играе, кога гайда му свири; че съ гайда е закърмена неговата жажда къмъ игра, тамъ нѣкъде въ Балкана. И кога гайда му свири, а той играе — за Балкана си припомня.

Андрея Поряза стана на крака да вижда по-добре играта на Коняра. Наоколо се възцари тишина като въ храмъ на молитва. А Койка застанала права до баща си, едва се въздържаше: краката ѝ неволно се повдигатъ на прѣсти и често постисва рамото на баща си.

— Татко, — прошепна задъхано тя. — Искамъ да поиграя.

— Добре, татковото, — едва отвърна бащата.

И до като всички бѣха спрѣли погледъ о Коняра, слиса ги появата на Койка.